

Voorganger: **Ds. Margrietha Reinders (Amsterdam)**

Thema: ***Schaam je niet*** n.a.v. 2 Timotheüs 1: 11 ^{t/m} 14

"God houdt van u. Hij roept u!" hoor ik ineens zeggen wanneer ik bij het Centraal Station op zoek ben naar mijn fiets. Als ik verrast omkijk, zie ik het vriendelijke gezicht van een Surinaamse mevrouw die samen met een groepje anderen evangeliseert temidden van drommen jachtige mensen. Als altijd word ik in verlegenheid gebracht door deze persoonlijke benadering, ik wend verlegen mij gezicht af en zet er de pas in om te ontkomen aan de preek die zal gaan volgen. Tegelijkertijd valt mijn oog op de grote letters op de voorgevel van het pand tegenover het station: "**Jesus loves you!**". Het is of God mij even een kleine tik op de vingers geeft, met een knipoog weliswaar, maar toch.

Het is alsof Hij mij vraagt: "*En jij Margrietha? Waarom loop je met een rood hoofd weg? Schaam je je soms voor mij?*" En in gedachten moet ik Hem antwoorden: "*Ja, Allerehoogste, ik schaam mij voor het etaleren van mijn geloof.*"

Ik vermoed dat dit jullie allen niet vreemd is, die schaamte voor evangelisatie en straatprediking. Als het Leger des Heils-korps op de wallen liederen zingt over de Heiland, vinden we dat nog wel te vergoelijken, uit respect voor majoor Bosshardt, maar heel direct getuigen en mensen vertellen dat God van ze houdt en dat Jezus ze liefheeft, gaat ons meestal te ver.

Wat verrassend is het dan te beseffen dat de kerk ooit ontstaan is door straatprediking en radicale evangelisatie! Met Pinksteren lezen we hoe mensen op een groot plein, zoals voor het Centraal Station, gegrepen raakten door volgelingen van Jezus die in tongen spraken, juichten en elkaar als in dronkenschap omhelsden. Vreemd eigenlijk, als je erover nadenkt, dat wij jaar in jaar uit dat verhaal lezen en horen, stram op onze stoelen zittend, en keurig in het gelid luisterend naar de dominee,. Terwijl Jezus in zijn allerlaatste afscheidswaard aan zijn vrienden zei: "*Jullie zullen kracht ontvangen om in de hele wereld te gaan getuigen van Mij, tot aan het uiterste!*" De uiterste einden. Kracht, met het griekse woord **δύναμις** (dunamis). Oftewel: *dynamiet*. Gods kracht is als dynamiet, explosief, overweldigend. Toch is het alsof wij makkelijker getuigen van een mooie film die we gezien hebben of een paar mooie schoenen of een lekkere maaltijd of een nieuwe jurk dan van het *liefdesdynamiet* van God. Je kunt immers alleen getuigen van iets dat je echt raakt, in je hart en je ziel, iets dat je oprecht verrast en vreugde schenkt. Zou het kunnen misschien dat een nieuwe auto of een voetbalwedstrijd ons *meer* tot enthousiasme aanzet, tot euforie, dan de Geest van liefde? Mensen raken soms niet uitgepraat over een doelpunt, maar als het over God gaat, staan ze met hun mond vol tanden of hebben een oordeel klaar. De postmoderne mens weet zich met God geen raad.

Hoe anders spreekt Paulus, die door de eerste christelijke straattevangelisten in aanraking gekomen was met Jezus en de passie van de Heilige Geest. Hij ergerde zich eraan, spotte met hen en vervolgde hen aanvankelijk hevig, als een fanatieke ketterhater. Maar: die eerste christenen *hadden iets*. Iets, wat ze onoverwinnelijk maakte. Ze waren sterk in hun zwakheid. Sterk in hun liefde. Sterk in hun moed om te lijden. Uiteindelijk werd Paulus zelf ook gegrepen door de *dunamis*, het dynamiet van Gods liefdesmacht. En hij kon niet anders dan erover spreken, hoe die *Jezus-revolutie* de wereld om zou keren! Paulus leed zelf ook na zijn bekering, waarbij hij in liefde was ontbrand voor die God. Hij was gevangen genomen door de Romeinse overheid en zat in de bajes, vernederd, en machteloos. Maar aan Timotheüs, zijn jonge trainee, schreef hij: *Ik spoor je aan het vuur brandend te houden! God heeft ons een geest van kracht en liefde gegeven. Schaam je er niet voor om van onze Heer te getuigen. Ik ben aangesteld als verkondiger, apostel en leraar van het evangelie – daarom moet ik dit alles ondergaan. Maar ik schaam mij niet.*

Timotheüs was de jonge geloofsverkondiger zonder ervaring, de nieuwe generatie van de kerk. Zijn wij dat ook niet? Wij zijn de jongste generatie christenen in deze maatschappij. Eigenlijk onwennig en verlegen om echt *in Love* te zijn met God, helemaal *head over heels* voor Hem in deze wrede wereld.

Ik geloof dat Paulus, die als het ware de "Fool for Christ", *Jezus-gekkie*, lid van de *Jesus people* was, ons uitdaagt om onze schaamte voorbij te komen en weer getuige te worden van Gods liefde. Weer dynamisch vol van kracht te durven zijn, onze nek uit te steken, Zijn 'dwaasheid' te verkondigen in deze samenleving. Daar is moed voor nodig. De moed om voor gek gezet te worden, opgepakt te worden, ter discussie te staan. De moed om te zeggen: "***aan alle geweld en machtsmisbruik en oorlogstaal komt in Godsnaam een eind. Het is met de geweldenaars gedaan!***" De moed om uit onze nette, aangepaste, behoedzame kerkelijke pose te stappen en weer het dynamiet van Gods Rijk te ervaren en Zijn uitnodiging aan te nemen om een christen van het eerste uur te zijn. Ik wil u eraan herinneren dat veel christenen van het eerste uur ernstig vervolgd werden. Christenen zijn de meest vervolgte geloofsgroep in deze wereld, al merken we daar weinig van in onze democratische rechtsstaat. Een christen is in ons land amper te onderscheiden van andere burgers, en de kerk heeft zich geruisloos aan de verdiensten van onze welvaartsstaat aangepast. Christen zijn is risicoloos en veilig. Maar echt volgeling zijn van Jezus vraagt *de moed om een tegenstem te bieden*, misschien wel als straattevangelist of Heilssoldaat, maar ook als koffieschenker, maaltijdbe-reider, vluchtelingenhelper, dappere kleine veranderaar van deze stad en wereld.

Met de moed van mensen als Paulus en Timotheüs, die helemaal gaan voor de liefde van God en de radicale weg van Jezus.

Het is ook de moed van die lieve Surinaamse mevrouw bij het Centraal Station, die de grootse woorden sprak: "*God houdt van u. Hij roept u!*" Moge het zo zijn.

